

ÁRPÁD LAPOK

Az Árpád Gimnázium lapja

VIII. évf. 4. szám – 2013. február

Szalagavató

Nyílt nap

Önkéntesség

Január közepe egy dolgozó ember életében nem sok mindent jelent. Elkezdődött egy újabb év, már éppen belerázódott az ünnepek utáni munka monotonitásába, minden nap éppen ugyanolyan, mint a többi. Egy diák számára azonban a téli szünet utáni pár hét nagyon is jelentős része a tanévnek. Hiszen épp hogy csak visszaülünk az iskolapadba, máris a nyakunkon van a nagy hajtás. Dolgozatok, osztályértékelő beszédek, last minute javítófeleletek, és mindenféle finomság, ami a félévi értesítők kiosztásával ér véget. Ha ugyan véget ér...

Stresszes időszak ez, mi tagadás, viszont az is biztos, hogy nem lehet halálos. Ha úgy fogjuk fel, ez is csak egy lehetőség, hogy jobbak és jobbak legyünk valamiben, ami lássuk be, fontos része az életünknek. Gondolok itt a tanulásra. Ilyenkor ugyanis még esélyünk van rá, hogy bebizonyítsuk, többre is képesek vagyunk, mint amit az aktuális jegyek mutatnak. Esélyünk van rá, hogy egy korábbi ballabas nap nem éppen fényes eredményét megszépítsük. Mindenkinek szíve joga, hogy szeretne-e ezzel a lehetőséggel élni. Ha pedig az iskolai teendőktől eltekintünk, egész jó kis januárt tudhatunk be magunknak. Voltak enyhébb napok, amikor néhány embert még kardigánban is lehetett látni az utcán, ezzel adva reményt a fázósoknak, hogy hamarosan beköszönt a tavasz. Ehhez képest persze voltak igazi téli fagyok, mikor még a vagányabbak is vacogva toporogtak a buszmegállóban. Ekkor viszont egész tűrhetően kárpótolt bennünket a hó, amiből ezen a télen tényleg nem volt hiány. (Idősebbek ebben megcáfolnak, de azért a mai tizenéveseknek az a hőmennyiség, amivel idén szembesültünk egy-egy reggel, igenis soknak számít. Sajnos.) Kedvenc téli sportjainknak is eljött az ideje, így a koriszezon is beköszöntött. Sokak számára már szinte hagyománnyá vált kisebb-nagyobb társasággal korizni járni, forralt bort vagy teát inni, beszélgetni vagy éppen fogózni a jégen. A sí és snowboard szerelmeseinek is kedvezett az időjárás, még ha a magyar hegyekben néhány hóágyúval is találkozhattunk. Persze még ennek sincs vége, síszünet és a szokásos sítábor is lesz az idén. Az iskolában pedig a tanulás mellett azért a szokásos januári programok sem maradtak el, mint a várva várt téli DT-tábor vagy a küldöttgyűlés. Emellett pedig sok később bekövetkezendő esemény is nagy várakozással töltött el minket, hogy csak a különlegesnek ígérkező februári Kapcsoldát említsem.

Láthatjátok tehát, hogy a január nem is annyira vészes, ahogy azt elgondolná a gimnazista. Hiszen ha valami most nem úgy sikerült, ahogy azt szerettük volna, még bőven van időnk rá, hogy a tanév végéig javítsunk rajta. Egyébként is... az újrakezdések egész évre vonatkoznak, szóval még semmi sincs veszve.

Magány

Napernyő Gárdonyiban, a Velencei-tó partján

fotó: Bánföldi Rebeka (10.d)

Decemberi számunkban egy tojástartó látható. Hát ez mi lehet?
Fotó: Treszkai Anett (14.b)

Ugyanebben a számban Kürtösi Balázs tanár úr gyermekkori fotóját láthattátok. Hát ezen a képen ki lehet?

A hónap kérdése

Mi volt a kedvenc meséd kiskorodban, és miért szeretted?

Kérdezd másként

Sztojcssevné Fekete Mária tanárnő

Ebben a hónapban Sztojcssev tanárnő tisztelt meg minket azzal, hogy beszélgetett velünk, és engedte, hogy róla írjunk érdekességeket. 😊 Egy igazán kedves és életvidám személyiséget ismerhettünk meg benne, akinél nehéz lehet kihúzni a gyufát. Igazán szerencsésnek mondhatja magát az, akit tanít! Reméljük ti is (akik nem ismerik), megkedvelitek!

– Hogyan és mikor került az Árpádba?

– Az egyetemen volt egy csoporttársam, aki ebben az iskolában érettségizett, ő mesélte, hogy itt olyan balagás van, amit mindenképpen látnom kell. Mivel az Árpádban éppen matematika-számítástechnika szakos tanárt kerestek, valóban eljöttem. Kiderült, hogy ez az iskola nagyon hasonlít az én régi iskolámhoz – a veszprémi Lovassy László Gimnáziumhoz. Ott ugyancsak matematika- és nyelvtagozatos osztályok voltak, gondoltam, a diákság is hasonló lehet. Tehát végül is ezért döntöttem e mellett az állás mellett. S ez már a 25. tanévem az Árpád Gimnáziumban.

– Miért pont a tanári pályát választotta?

– Nem tudok igazán okot mondani, hogy miért alakult így. De arra emlékszem, hogy másodikos lehettem, amikor azt a feladatot kaptuk, hogy rajzoljuk le, hogyan képzeljük el magunkat felnőttként. Én egy tábla elé rajoltam magam, a kezemben krétával. Ma már persze tudom, hogy a tanári pálya nem csak ebből áll, de a döntésemet azóta sem bántam meg.

– Miért ezt a tantárgyat választotta magának?

– Az is korán kiderült, hogy a matek nagyon jól megy. Csak szórakozásként is szerettem (szeretek) vele foglalkozni, vonzanak a rejtvények, problémák, érdekes feladatok. Sok szépséget látok a matematikában, talán valamit sikerül belőle átadnom. Az egyetemet matematika-kémia szakon kezdtem (a fizikát nem mertem választani, számomra keménynek tűnt). A kémia korábban is érdekelt, lenyűgözött az elemek rendszere, amikor először olvastam róla, később a kristályformák és még sok egyéb. Harmadéves koromban fel vettem a számítástechnika szakot, ami akkor teljesen újdonság volt. Az algoritmikus gondolkodás közel állt hozzám, így szívesen tanultam programozást. Az ELTE-n mi voltunk az elsők, akik ilyen diplomát kaptak.

– Mit csinál szívesen a szabadidejében?

– Inkább az lehetne a kérdés, hogy mit

nem?... Nehéz választani, de talán amit ki tudnék emelni, az az úszás, főleg nyílt vízben. Ezért mindig nagyon várom a nyarat és a jó időt, hogy mehessek a Balatonhoz. Évek óta tervezem, hogy egyszer átúszom, de eddig még ez nem jött össze. Tavalyi nyáron viszont legalább körbecicikliztem. Síelni is nagyon szeretek, de ez is több időt és feltételt igényel, iskolaidőben nehezen valósítható meg. Ilyenkor – ha egyáltalán van egy kis szabadidőm – szívesen

olvasok. Azokat a könyveket szeretem leginkább, amelyek elgondolkodtatnak, a valóságról, emberi viszonyokról szólnak, ezen belül szinte bármilyen műfaj lehet. Játsszani is nagyon szeretek, sokféle társasjátékot ismerek. Ha összejön a család, ez egy nagyon kellemes időtöltés.

– Önnek milyen az ideális diák?

– Hát... Én nagyon szeretem ezt a korosztályt, nem véletlenül kezdtem gimnáziumban tanítani. Ez a felnőtté válás időszaka, amit izgalmas látni, segíteni. A diákok ilyenkor még általában érdeklődőek. Nagyon nehezen viselem, ha valaki unott, mert engem is rengeteg minden érdekel, és nem tudom elhinni, hogy valaki nem

talál semmi érdekeset vagy szépet abban a dologban. Az is fontos, hogy lehessen az illetővel együtt dolgozni, a tanulás-tanítás kölcsönös dolog, amelyben partnerként kell együttműködnünk.

– Van-e valami álma, amit szeretne megvalósítani az életében?

– Nagyon sajnálom, hogy nem tanultam meg egy nyelvet sem folyékonyan. Több nyelven értek egy kicsit, az angolt sokkal jobban, de nem könnyedén. Szóval szívesen elmennék egy időre valahova külföldre, hogy jól megtanuljak egy nyelvet, megismerjek egy másik kultúrát, szokásokat. Aztán persze hazajönnék.

– Mi lenne az a három dolog, amit magával vinne egy lakatlan szigetre?

– Nem hiszem, hogy egy lakatlan szigeten érdemes lenne hosszabban maradni. Ezért leginkább olyan dolgokat vinnék, aminek segítségével visszajuthatok az emberek közé. Bár egyedül is szeretek lenni, meditálni, de utána megosztanám valakivel. Szóval valami informatikai eszközt vinnék, amivel tudok jelezni, hogy mentsenek meg. Vagy esetleg egy hajót... 😊

Surek Emese, Üveges Regina (9.b)

	6			9			
		4	3			1	
7	2			8	4	3	9
9						6	
	1		3			2	
	3						7
1	4	8	5			7	6
	7			2	8		
			6			9	

Talán az egyik legszebb dolog a világon, ha segíthetünk másokon. Megismerkedhetünk olyan emberekkel, akiknek nehezebb sors jutott, mégis keményen és másokat megszágyenítve küzdenek az élet megpróbáltatásaival. Rengeteg filmet látunk a tévében, vagy videókat a nyomorról és a boldogtalanságról. De talán soha nem tudjuk igazán beleélni magunkat, ha nem ismerjük meg őket, a nehéz sorban élőket közelebről, ha nem érintkezünk velük.

Az önkéntes munka a fiatalság számára egy reménysugár a hátrányosabb helyzetű embertársaikkal való kapcsolatteremtésre. Kérdés, ki él ezzel a lehetőséggel. A diákság ehhez a kérdéshez manapság kétféleképpen állhat, ha a kilencedik osztályt tapossa, ahogy én teszem. Vagy lelkesen, önszántából csinálja, vagy csak a kötelezettség miatt, hiszen az érettségi elengedhetetlen tartozéka lesz az a bizonyos „50 önkéntes órát végzett” lapocska.

Amikor az Árpád Gimnázium diákja lettem 3 éve, azonnal érdekelni kezdett ez a lehetőség. Hallottam a Kapcsolda nevű programról. Eleinte féltém kipróbálni magam olyan helyzetekben, amelyek talán komolyan elgondolkodtatnak az életről és a sorsról, látva a mellettem játszadozó beteg gyerekeket. Tudtam magamról, hogy érzékeny vagyok, és tartottam tőle, hogy nem fogom bírni az ezekkel a gyerekekkel való foglalkozást, de hihetetlen élményben volt részem. Az ötletgazda ugyanis egy olyan délután kitalálójja, melyen vidámság és jókedv

közepette ismerkedhetünk meg Downszindrómás gyerekekkel. Az évben többször is megrendezik, általános iskola és gimnázium diákjai lehetnek játszópajtásai egy-egy napra ezeknek a szeretetreméltó csemetéknek. Mikor először találkoztam velük, egy percig sem éreztem, hogy ők mások lennének, csak azt tudtam, hogy itt örökre szóló barátságok fognak köttetni.

A Kapcsolda programon kívül még számos lehetőség van, ha az önkéntesség világába szeretnénk csöppenni. Erre példa a Máltai Szeretetszolgálat által működtetett intézmény egyike, a békásmegyeri Családok Átmeneti Otthona, mely szétesett családoknak nyújt segítséget az újrakezdésben. Itt a diákok korrepetálhatják fiatalabb társaikat, akik kitaszítottással küzdenek, akik számára a tanulás nagyon nehéznek bizonyul, és sokan meg is bukhatnak. Segítők lelkiismeretes munkával és bizalommal fordulnak hozzájuk, és így a tanulás szórakoztatóvá, egyben hatékonyává is válik. "Egyre inkább elmondták titkaikat, amiket másnak nem mertek volna, várták érkezésünket, nem egyszer kérleltek,

hogy hamarabb, többször jöjjünk” – mesélte az egyik lelkes korrepetitor, akinek szívéhez hozzánőttek ezek a gyermekek. A máltai játszótereken is akad ám munka! Lurkók sokasága vár ránk idén is, hogy együtt élvezhessük a játékokat és az ötletes, érdekes, kreativitást igénybe vevő programokat. Ugyanis ezek a játszóterek már több funkciót is betöltenek. Az odalátogatók a házi feladat megírásán kívül különböző készségfejlesztő játékokon át még hasonlókorú diákokat is kaphatnak szórakoztatásukra. Különösen azért vagyunk kivételes helyzetben mi, fiatalok, mert egy korban közelebb álló személy közelebb tud kerülni a gyerekekhez, mint egy felnőtt.

Lehetőségünk nyílik idősebb emberek gondozására is. Két-három diák heti rendszerességgel látogathat meg egy általa kiválasztott idősebb bácsit vagy nénit. Általában ezek a beszélgetések szint visznek az egyedül élő idősebbek szürke hétköznapijaiba, társra találnak tapasztalataik, élményük megosztására.

Ami azonban a legmélyebb benyomást tette rám az önkéntességgel kapcsolatban, az a Vöröskereszttel való munkám volt. A III. kerületi Vöröskereszt az iskolánktól csak pár méterre van. Néhány osztálytársammal karöltve az egyik délután folyamán nekivágtunk a „hosszú” útnak, és ellátogattunk a helyszínre.

Szinte azonnal belevontak a végelelvezhető feladatokba, főként az élelmiszer-csomagok összeállításába. Mivel tetszett, amit ez az intézmény nyújt, egyre többet jártam hozzájuk. A karácsonyom nagyon mozgalmas volt az önkénteskedés miatt. Ruhákat és kará-

csonyi csomagokat kaptunk családoktól, telis-tele apró játékokkal, kacatokkal, amelyekre már nem volt nekik szükségük. Összegyűjtöttük őket, vásárt rendeztünk belőlük, persze ingyen.

Akkor találkoztam először szegény családokkal vagy önálló anyákkal és idősebb néikkel, akik egyedül nevelték gyermekeiket. Ahogy megragadták a plüssállatokat, a különböző babákat, farsangi maszkokat, bionicle harcosokat, mindenféle kütyüt, ami az asztalra volt téve, egyszerűen elképedtem. Belegondoltam abba, amibe még talán soha. Mélyen éreztem a fájdalmat, sajnáltam őket. Nem akarták elhinni, hogy annyi ruhát vihetnek magukkal, amennyit csak tudnak, azzal lephetik meg szeretteiket, amit csak találnak. Volt egy bácsi, aki egy ijesztő maszkkal szerette volna megrémiszteni régi jó barátját. Ekkor jöttem rá, hogy a vidámsághoz nem kellene monumentális dolgok. A nevetés, a törődés éppen elég a boldogsághoz. Persze ez a pillanatnyi idillikus állapot nem segíti ki a rászorulókat a bajból, de talán enélkül nem tudnának létezni.

Ezek az élmények azok, amelyekért érdemes önkéntes munkát végezni. Ne érdekeljen, hogy kötelező, ne érdekeljen semmi más, mint hogy egy kicsit megismerd a környezeted, a körülötted élő embereket, és gondold bele abba, neked milyen jó sors jutott.

Segítsd azokat, akik rászorulnak, mert ezzel jót teszel, és érezni fogod, hogy a lelkedet melegség önti el, majd pedig elmondhatod magadról: „igen, én segítettem!”

Holczer Kata (9.c)

„Ha esik a barométer, az nem azt jelenti, hogy kidobták az ablakon!”

(Gärtner István)

„Most nem velem kellene foglalkozni, én most éppen csalogok.” (dr. Tüdős Éva)

„Vedd már le a fejedről azt a homoerotikus izét!” (Tarlós Péter)

„Itt van DAM, azaz a Diósgyőri Acél Művek. Másnéven Dél-Amerika.” (Nánay Mihály)

„Olvassa inkább egy fiú és egy lány, ne én udvaroljak itt magamnak.”

(Kőváriné dr. Fülöp Katalin)

„Milyen vitézt? Lábú vitézt.” (Fazekas Ibolya)

A 8. b osztály összegyűjtette Számadó László tanár úr aranyköpéseit, és ezt a gyűjteményt is átadták neki karácsonyi ajándékként. Végül ebből olvashattok egy kis ízelítőt.

„Tr-vel kezdődik, és apéz-ra végződik. No, mi lehet az?”

„Ez volt a bolt cégtábláján: Super Sarok. Még mindig nem tudom, hogy mi lehet a helyes kiejtés.”

„Egy lehetséges csoportosítás: vagyok én, meg a többiek.”

„Úgy látom, hogy nem gondolkodtad ráncosra a homlokodat.”

„Mindenki figyeljen! Tanítani fogok!”

Diák: „Nem! Nem ezt akartam mondani.” Sz. L.: „Ha nem nemezt, akkor mit? Pamutot?”

Diák: „Jézusom!” Sz. L.: „Szóltis csak „Mesterem”-nek.”

Diák: „Nem kettő a megoldás?” Sz. L.: „Igazad van, nem kettő!”

Küldjétek még aranyköpéseket, ebből él ez a rovat!!!

A legjobb 10

Januárban Fülöp Katalin tanárnőt kérdeztük meg, mik a kedvencei.

„Sokat gondolkodtam azon, hogy milyen zenéket válogassak össze a rovatvezetők felkérésére. Legyek-e trendi és meghallgassam a számomra ismeretlen Fluor Tomit, Sp-t, Varga Viktort (ilyen is van ugye? Egyáltalán énekel? Most találtam a neten...), bár nem hinném, hogy tetszenének. Vagy jöjjenek az operabetétek, amelyeken mindig elérzékenyülök. Aztán az is eszembe jutott, hogy csak Ghymes számokat írok nektek, amelyek számomra a csodát, a szépséget jelentik. Végül ez a tízes lista született.”

1. Supertamp: School
 2. Pink Floyd: High hopes
 3. U2: One
 4. Doors: The end
 5. Alphawille: Forever young 😊
 6. Asaf Avidan: Reckoning song (One day)
 7. Hobó: Merlin
 8. Ghymes: Ki vigyáz?
 9. Ghymes: Álom elé
 10. Loreena McKennitt: Marrakesh Night Market
- ...és sok-sok Cseh Tamás.

Impresszum

Kristóf Petra és Kozák Dóra (11.b)

Az Árpád Gimnázium iskolaújságja, VIII. évfolyam, 4. szám. **Megjelenik:** tanévente hétszer.

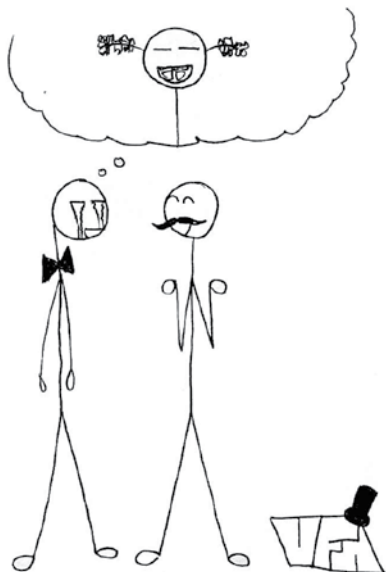
Email: arpadlapok@gmail.com. **Írták, rajzolták, fényképezték:** Bánföldi Rebeka, Bencze Zsófia, Birta Emese, Fekete Luca, Holczer Kata, Kókai Anasztázia, Kristóf Petra, Kristófy Dániel, Kovács Rebeka, Kozák Dóra, Lévay Zsolt, Móra Dominik, Nagy Zsófia, Surek Emese, Svarczné Micheller Erzsébet, Treszkai Anett, Üveges Regina, Varga Flóra. **Design és tördelés:** Zisis Christoforos. **Felelős tanár:** Koncz Levente. **Nyomdai kivitelezés:** OBR2000 Kft. **Felelős vezető:** Kutrovich Zsolt.

„A nagy kaland, a kacsamesééék, Duck Tales!” (dagobertbácsi)

Az étteremben a pincératanuló egy egész malacsültet szolgál fel a vendégnek. A főpincér figyel, és nincs vele megelegedve:

- Legközelebb, ha ilyen ételt tálal, legyen szíves a fülébe egy kis petrezselymet tenni, a szájába pedig citromkarikát. A farkára külön kössön egy arany szalagot. Megértette?
- Hogyne, uram! De nem leszek úgy röhejes?

Tegnap a szomszéd megkérdezte, hogy használhatja-e a porszívómat. Mondtam neki, hogy persze, csak ne vigye ki a lakásomból.

- Hallom kaptál egy Zábó Krisztián cd-t, kölcsönkérhetem?
- Igen, de visszaadod?
- Persze!
- Akkor nem adom!

A zsiráf odamegy a dinoszauruszhoz:
– Dinoszaurusz, téged is bejelölt Noé a Facebookon?

- Noé? Nem. Miért?
- Ja, semmi, semmi...

Hittanórán:

- Pistike, sorold fel tetszés szerinti sorrendben a Tízparancsolatot!
- Lássuk csak... Hatodik, ötödik, kilencedik, első, harmadik, második, nyolcadik, negyedik, hetedik, tizedik...
- Mi az újévi fogadalmad?
- Hogy ne legyek annyira beképzelt.
- És nem lesz nehéz ezt egy egész évig betartani?
- Ha valaki olyan okos és intelligens, mint én, akkor nem.
- Mit csinálnak az unatkozó várvédők?
- Elfoglalják magukat.

Nyelvi sarok

Jake is about to chip onto the green at his local golf course when a long funeral procession passes by. He stops in mid swing, doffs his cap, closes his eyes and bows in prayer. His playing companion is deeply impressed. „That’s the most thoughtful and touching thing I’ve ever seen” he says. Jake replies: „Yeah, well, we were married 35 years.”

2013 100 éve született Irwin Shaw

02

100 éve, 1913. február 27-én született Irwin Shaw amerikai regény-, dráma- és novellaíró. Négy különböző típusú művének címével emlékezünk a sokoldalú szerzőre.

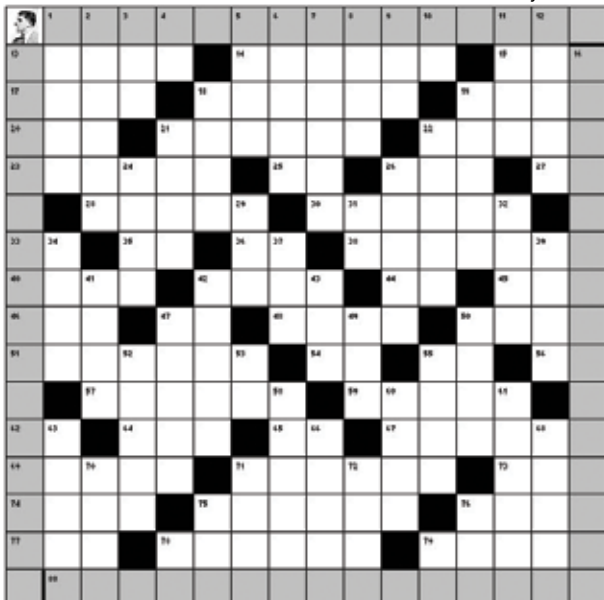
A decemberi szám (100 éves a Magyar Cserkészszövetség) megfajta: cserkészliliom, világdzsembori, Teleki Pál, Légy résen!

VÍZSZINTES: 1. Az író 1949-ben írt első és leghíresebb regénye (zárt betűk: Z, Y, K). 13. Magyar színész (Irné). 14. Női név és tölcseres virágú díszcserje. 15. Középen pirít! 17. Apró, tagolatlan testű állatka. 18. Lakrészé alakít. 19. Majd a jövőben létezik. 20. Ital. 21. Füles, összenyomott szájú folyadéktartó edény. 22. Vele tart. 23. Ősi, bokáig érő férfikabát. 25. Páratlan érés! 26. Szótoldalék. 27. Gallium vegyjele. 28. Szalonnát bevagdós. 30. Magyar válogatott focista (... Gábor). 33. Személyed. 35. Római 2. 36. Spanyol és gaboni autók jele. 38. Ez alkalommal. 40. Horgászbót tartozéka. 42. A U2 frontembere. 44. Einsteinium vegyjele. 45. Ismert csiga fajta. 46. Lengyel folyó. 47. Plutónium vegyjele. 48. Taxis ügyfele. 50. Kijevi fejedelem. 51. Alamizsna. 54. Rendfokozat előtagja lehet. 55. Keresztül. 56. Római 1001. 57. Levegőbe hajít. 59. Koronázási ékszer. 62. A csont latin neve. 64. Bibliai női név. 65. Az ikés ige névadója. 67. Köszöntési szófordulat. 69. Shakespeare színműve (A két veronai ...). 71. Francia uralkodó dinasztia. 73. Kopasz. 74. Vékony fémszál. 75. A Víg özvegy egyik főszereplője (Gróf Danilovics ...). 76. Sapka végét díszíti. 77. Dáridó egynemű betűi. 78. Szokatlan. 79. Hintó. 80. Az író romantikus regénye (zárt betűk: A, S, K).

FÜGGŐLEGES: 1. Ókori római város. 2. Vörös bundás ifjú mesehős. 3. Adott időponttól. 4. Súlyarány, röv. 5. BL-győztes válogatott dán kézilabdázó (Torsten ...). 6. A betűk rendje. 7. Embercsoport. 8. A történelem műzsája. 9. Páratlanul őrizte! 10. Lantán vegyjele. 11. Táj jelzője. 12.

Nyugat-magyarországi történeti tájegység. 13. A szerző egyik legnépszerűbb regényének, „Gazdag ember, szegény ember” folytatása (zárt betűk: A, K, S). 16. Robert Capa világhírű fotóssal közös, 94 fényképpel illusztrált műve (zárt betűk: E, P, K). 18. Komárom-Esztergom megyei község. 19. Erdőscege. 21. Mohamedán bíró. 22. Az egyes számú mezt szokta viselni. 24. Háromtagú zenekar. 26. Az ilyen banda fűvósokból áll. 29. "oroszlános" férfinév. 31. Középen nyes! 32. Kikötői híd. 34. Származik. 37. Afrikai állat. 39. Elemi parány. 41. Csavar. 42. Szörme kabát. 43. Adott időponttól. 47. Az egyetlen magyar alapítású férfi szerzetes remete rend. 49. Alom. 50. Szomjoltó. 52. Egy irányba vonuló sokaság. 53. Középen nyom! 55. Szerteágazó (...-bogas). 58. Női név és az Uránusz holdja. 60. USA-beli folyó. 61. Neves óorkutató (... Zsigmond). 63. Talpas betű a tipográfiában. 66. Nyomólemezt. 68. Szurkolás szava. 70. Kossuth-díjas magyar színész (Marianna). 71. A legnagyobb termetű makifaj. 72. A folyékony arany. 75. Galambok lakhelye. 76. Páratlanul bízta! 78. Francia és norvég autók jelzése. 79. Kettős betű.

Lévay Zsolt

„Micimackó, mert Malackát mindig is imádtam. Van is malackás bögrém, meg sok malackás plüssállatom, meg párnám, meg...” (malackafan)

Társasjátékverseny

E tanévben november 24-én, szombaton rendeztük meg a társasjátékversenyt az aulában. Az előző évek sikereinek, illetve az új versenyzőknek köszönhetően ebben az évben sem volt hiány résztvevőkben, mert idén is akadtak, akik szerették volna megmérteni magukat, vagy csak egy jót játszani.

Reggel fél kilenckor kezdődött a regisztráció, ahol mindenki kapott egy kis matricát a nevével, így mindenki keresztnévén szólíhatta a másikat, ezáltal is családiasabbá téve a hangulatot. Az előző években négy kategóriában versenyezhetek a résztvevők, de idén először egy ötödik kategória is volt a profik számára. Itt két hosszú (háromórás!) játékkal játszottak a versenyzők, nem volt szabályismertetés, illetve csak 17 éven felüliek jelentkezhetek.

Nem sokkal a jelentkezés után, a szabálymagyarázatot követően ült le az első négyes az asztalhoz, hogy megkezdjék a versenyt. Miután mindenki kezdett belejönni a játékba,

a segítők megkínálták a versenyzőket szendvicsekkel, süteményekkel, italokkal. A rendezvény során senki sem éhezett vagy szomjazott, mivel mindig mindenkinek a rendelkezésére álltak a lebonyolításban segédkezők.

Minden „versenyszám” után volt rövidebb-hosszabb szünet, amit a játékosok kedvük szerint tölthettek el. Új játékokat próbálhattak ki a Magyar Társasjátékos Egyesület (MATE) segítségével, vagy készülhettek a soron következő fordulóra. Jó volt más emberek-

et megismerni, és látni, ahogy a társasjátékok összehozzák őket.

A nap végére mindenki kezdett fáradni, de a móka és a vicces menetek mindenkit ébren tartottak. A játékok különböző időtartamúak voltak, de ez nem volt zavaró a szervezésnek, illetve a többi játékos társnak köszönhetően: soha nem unatkoztunk.

Természetesen a rendezvény célja a jókedv és a játék volt, de az ügyesebbek (vagy éppen a szerencsésebbek) nem maradtak jutalom nélkül. Következett az eredményhirdetés. Minden kategóriában Piatnik-társasjátékokkal jutalmazták azokat, akik jobb helyen végeztek. Játékot egy kérdőív segítségével is lehetett nyerni, amit a helyesen kitöltők közt sorsoltak ki a MATE tagjai.

Ezt a rendezvényt sokaknak köszönhetjük, közöttük Csík Zoltánnak, Németh Anna tanárnőnek és Simon Péter tanár úrnak, régi árpados diákoknak és még sok mindenki másnak,

akik szerepet vállaltak a lebonyolításban, illetve a szervezésben. Személyes élményeim és tapasztalataim szerint biztosan állíthatom, hogy nagy sikert aratott idén is a verseny, és bízom benne, hogy jövőre is részt vehetek ezen a nagyszerű programon. Ezért érdemes volt még szombaton is korán kelni.

Móra Dominik (8.c)

A nyílt nap egy hetedikes szemszögéből

Reggel, mikor felkeltem, izgatottabb és türelmetlenebb voltam az átlagosnál, aminek az volt az oka, hogy életem első nyílt napján vettünk részt az osztályommal az Árpádban.

Abból a szempontból tűnt csak átlagosnak ez a délelőtt, hogy – mint minden reggel – ugyanazzal az órával kezdődött és záródott a napunk. Miután negyed 9-kor kicsöngettek az első óráról, rohantam a könyvtárba, mert az irodalmat ott tartottuk. Mikor megérkeztem, megdöbbsentem, hogy milyen sokan eljöttek azért, hogy minket lássanak. Az óra ettől még úgy zajlott, mint általában és nagyon jól sikerült, de megállás nem volt, mert rögtön következett a matek, ami szintén nyílt volt. Koncz tanár úr játékosan mutatta meg azt, hogy mit csináltunk addig az évben. Énekórán a légyögyakorlatok és a népdalok után hang-

szerrel is énekeltünk, és az érdeklődők láthatták, milyen a ritmusérzékünk. Angolórán csoportokban mutattuk meg tudásunkat.

Mindegyik órán volt valami olyan apróság, amin lehetett izgulni vagy akár egy jót nevetni. Hihetetlen volt az egészet úgy átélni, hogy mi már túl vagyunk a felvételi izgalmán, és nem mi vagyunk azok, akik oda szeretnénk jár-

ni a nagyok közé. Most már mi voltunk azok, akik régi ismerősöket, barátokat hívtunk erre az alkalomra, és ajánlottuk, hogy jöjjenek ide az Árpádba, mert megéri. Az egész szerdai napunk arról szólt, hogy megmutassuk, mit, hogyan és miként csinálunk, mit tanultunk az elmúlt három hónapban. Valamikor az volt az érzésem, hogy jobban izgult maga az osztály, mint azok, akik bennünket néztek.

Nem tudtuk, hogy mi sül ki a dologból, de így visszagondolva, azt mondhatom, hogy fantasztikus volt ennek a napnak részese lenni. Már csak arra vagyunk kíváncsiak, hogy azok, akik eljöttek és látták óráink bármelyikét, mit gondolnak rólunk és az iskoláról!

Nagy Zsófia (7.a)

Szalagavató

Azt hiszem, bátran kijelenthetem, hogy a szalagavatót mindenki várja hosszú hónapokon keresztül. Nem volt ez másképp a mi évfolyamunkkal sem: már egy évvel az esemény előtt folytak a találgatások a párokról és a ruhákról. Ám az idő előrehaladtával nem csak az izgalom, hanem a feszültség is nőtt. A keringőpróbákat csak két hét csúszással tudtuk elkezdni az osztálykirándulások miatt, de legalább nem hajnalban tartottuk őket. Százharmincnyolc plusz egy ember zsúfolódott be péntekenként a tornaterembe, ami azt eredményezte, hogy másfél perc aktív mozgás után hasonlított a hőmérséklet némely trópusi ország éghajlatához. Ettől függetlenül általában jó hangulatban zajlottak a próbák, bár ahogy közeledett a várva-várt esemény, egyre több veszekedés is előfordult. Mindemellett párhuzamosan folytak az osztálytánc-próbák, amelyek szintén változatos, de nagy többségben jó hangulatban zajlottak.

Az utolsó hét felé közeledve rohamosan gyarapodott a táncpróbák száma, de ahogy elérkezett a nagy esemény napja, mindenki úgy érezte, hogy elpárolgott belőle mindaz a táncstudás, amit magába szívott hosszú hetek kemény munkája során. Az utolsó, már a Körcsarnokban tartott keringőpróba volt a legkritikusabb pontja a napunknak, hiszen itt derült

fény rá, hogy minden lány tud-e táncolni a magas sarkú cipőkben és a hosszú ruhákban, valamint hogy a fiúkra jó-e a frakk. A főpróba többé-kevésbé zökkenőmentesen zajlott (bár többek között én is ráléptem egy-két alkalom-

mal a ruhám szegélyére), és amikor már csak estig búcsúztunk egymástól, már mindannyiunk szemében ott csillogott az izgalom. Ugyan volt olyan, aki este otthon hagyott valamit, vagy éppen a szülei nem értek oda időben a forgalom miatt, de azt hiszem, mindannyiunk nevében mondhatom, hogy amikor az osztályunk körében bevonultunk a terembe, már mindenki csak a büszkeséget érezte.

A szalagtűzés során pedig egy kicsit mindenki könnyezett, ha kívül nem is, de belül biztosan. Nem csak mi, hanem a tanáraink is, akik láttak minket felnőtté érni. A legnagyobb büszkeség persze a szüleinket és a rokonainkat töltötte el, hiszen az ember nem minden nap látja a gyermekét gyönyörű, elegáns ruhában, komoly felnőttként.

A szalagtűzés után a tizenegyedik évfolyam kórusával folytatódott a műsor, az egész nagyon jól ki lett találva, különösen az a „vegyes dal”. Az pedig külön nagyon aranyos volt az alsóbb évesek népdalénekeseitől, hogy dalokkal búcsúztatták a mi évfolyamunk kiváló népdalos lányait. Az éneklés után az osztálytáncok következtek, melyek egytől-egyig zseniálisak voltak. Számomra hihetetlen volt, hogy minden osztály ilyen kiválóan megtanulta a nem is túl rövid táncokat ilyen kevés idő alatt. Nagyon nagy élmény volt ott állni a teremben és élvezni, hogy mindazt, amit tudunk, most megmutathatjuk mindenkinek. Nem voltak átfedések a táncok stílusai között, és minden osztály olyan témát választott, ami illett hozzájuk.

Az osztálytáncok után következett az este fénypontja, a végzős osztályok keringője. Ugyan a fiúk öltözőjébe nem láttam be, de azt tudom, hogy nálunk, lányoknál hatalmas volt a felfordulás. Néhányan percekig csak azért rohagáltak fel-alá, hogy találjanak egy biztosítótűt, amivel összébb húzhatják a ruhájukat, de a hajlakk- és rúzkutatás sem volt ritka. Ám amikor végre bevonultunk a terembe a hatalmas fehér ruhákban és elegáns frakkokban, akkor jött az igazi meglepetés:

a tanárok tánca. Ezúttal is külön köszönet szeretnék mondani tanárainknak az évfolyam nevében az élményért, amit a palotás tánc nyújtott. Nagyon ügyes volt mindenki! 😊 A keringő pedig gyönyörű volt (igaz, ezt csak utólag, a felvételek nézegetése közben tudtam megállapítani), azért pedig nagy gratuláció minden fiúnak (és persze a lányoknak

is), hogy a nagy emelés ilyen szépen sikerült, és senki nem maradt lenn. Az UV idén szintén jól sikerült, igaz, hogy ezt valószínűleg csak a nézőközönség élvezte, mert nekünk, akik táncoltunk, nagyon nehéz volt koromsötétben táncolni, ráadásul rendszeren bezavartak a viláldzó vakuk is.

Most, hogy a hátam mögött tudhatom az egész szalagavatót annak minden örömeivel és bosszúságával együtt, nagyon szép em-

lékként él bennem, és mindig szívesen fogok visszagondolni rá. Köszönjük az élményt és a közreműködést tanárainknak, a táncokatatóknak, a fellépőknek, és mindenki másnak, aki hozzájárult az Árpád 2012-es szalagavatójának sikeréhez!

Birta Emese (12.a)

Készülés a felvételig

Eddigi életünk egyik legnagyobb érzelmi kilengését produkáló része az az öt hónap, ami a felvételi előtt van. Annyira boldogok azok a délutánok, mikor a törteken töröd a fejed, vagy fogalmazást írsz a nyugodt erdőről... Én vegyes érzelmekkel gondolok most is vissza arra az időszakra.

A bemutató órán még nagyobb rettegés fogott el, hogy akiket látunk, már mindent tudnak. Hogy ők a legjobbak és milyen jó itt, az Árpádban, ők már túl vannak a felvételin. Akkor úgy hittem, nekem ez nem fog menni!

A gyerek óráig ül a feladat felett, s mikor a javításra kerül sor, reménykedve néz a tanárra, hogy akkor mi a megoldás, de a tanár szája mást mond, mint ami az ő füzetében szerepel.

Szomorúan húzza alá saját megoldását és írja oda azt, amit a tanártól hallott. Az előkészítő után hazamegy, meginterjúvolják: na, hogy ment? De ő csak a füzetét tartja a kíváncsi szülők elé, fejét lehajtva. Leültetik az asztalhoz, csináld meg újra, de ő nem tudja a logikát. Fölnéz a füzetből, csak mogorva arckat lát. A szülők elvonulnak, de sajnos hall egy foszlányt a beszélgetésből: „esélye sincs”.

Matek példák és nyelvtan feladatok közt, egyedül a szobában... Vagy az előkészítőn csekélyke pontszámmal... Netán az asztal-

nál, melletted egyik szülőd éppen a feladatot magyarázza... Ha a felvételit, mint szót hallom, nekem ilyenek jutnak az eszembe. De voltak jó pillanatok is, persze kevesebb: mikor lassan,

de jó lett a feladatom, vagy mikor 90/90 pontot értem el a magyar az előkészítőn.

Aztán az írásbeli napja, hú! A legtöbbször ilyenkor nem mennek suliba, én sem mentem. Alig beszéltem aznap, csak énekelgettem. Aztán majdnem elsírtam magam, úgy izgultam. Beültünk a terembe, már megkaptuk a lapot, mikor eszembe jutott az a sok feladat, amit korábban nem tudtam megoldani és az a sok „jó” napom. Szerettem volna, hogy sikerüljön, de nagyon.

Aztán sikerült és behívtak a szóbelire. Ez számomra a kisebb gond volt. Miután végeztem az angol részével és jött a magyar, képtelen voltam megnyugodni és elmondtam mennyire izgultam, és most már mennyivel jobb – ez az én formám! 😊

Majd az értesítő lap. Az a boldogság, ami akkor ér, miután elolvastad, leírhatatlan. Ez után elmondhatod, hogy a jövő tanévben már te is árpádos leszel! MŰLT-nak nevezheted azt a gyötrelmes időszakot, ami a felvételi előtt volt, az örömet JELEN-nek és ÁRPÁDNak a JÖVŐ-t hívhatod!

Nehéz, de meg lehet csinálni. Előre semmiképpen ne izguljatok, egészségtelen!!! Erős idegrendszerrel kívánok minden felvételizőnek!

Fekete Luca (7.a)

Világvége köszöntő Kórus-módra

Az idei, 2012-es év kórusmunkája nem telt tétlenül, hiszen az Árpád Gimnázium kórusa teljes egészében átadta magát a december 21-i világvége hangulatnak. Ezzel az érzéssel teltek a hónapok a téli kórustáborig is, amit december második hétvégéjén tartottuk, szóhasználat szerint Piliscsában. Ebben az évben is (a

persze mint mindig) kevés alvással, hosszas próbákkal, de nagyon jó hangulatban töltöttük a táborig hétvégét. A végén pedig már nem csak viccelődésként mondtuk a világvéget, főleg amikor kiderültek a karácsonyi koncertek időpontjai.

Elsőként jött a nagy karácsonyi koncert, amit a Kapucinusok templomában adtunk elő december 15-én. Nos, a koncert előtti hangulat már a templomban megfagyott (a kórus hangjaival együtt), de estére mindenki összeszedte magát, és egy hihetetlen produkcióban volt részünk mind nekünk, mind pedig a hallgatóságnak.

A második, iskolai karácsonyi koncert véletlenszerűen december 21-re esett, de még

ez sem vette el a kedvünket az énekléstől. Annak ellenére, hogy kicsit hosszúra nyúlt az előadás, el kell ismerni, hogy Orosz tanárnő ebben az évben is egy nagyon jó programot hozott össze, amiben az iskola diákjai és tanárai is részt tudtak venni.

Végül (mint eddig is számtalan alkalommal) a világvége elmaradt, az élelmiszerkészletek évtizedekig kitartanak, a kórus pedig továbbra is újítja meg a műsorát, míg el nem jön az újabb jóvendülés! 😊

Kótai Anasztázia (12.a)

Árpád Galéria

Simon Péter tanár úr osztályának (9.d) németes részével vettünk részt a Bukta Imre kiállításához kapcsolódó foglalkozáson. A múzeumlátogatást egy irodalom óra előzte meg az iskolában, amelyet Nagy Gergely újságíró és Szabics Ágnes képzőművész, múzeumpedagógus tartott. A kiállítás megtekintése előtt a Műcsarnok műhelyében Csontó Lajos grafikus művész tartott foglalkozást az újságok tervezéséről, a tipográfusról. Végül a diákok elkészítették saját reklámanyagaikat a kiállításról, élményeiket, fotóikat felhasználva. Így tudtuk meg, mit keresett SP a múzeumban, és Bukta valóban bebukta-e? Az elkészült munkák közül Uttó Vendelét mutatjuk be.

Svarczné Micheller Erzsébet

Árpád lapok

ÁRPÁD GIMNÁZIUM

I. évfolyam, 1. szám

12.12.12

BUKTA

Budapest, Műcsarnok

Hazánkról sokan sokféle-
képpen gondolkodunk.

A Magyarországon élők
unalmas, melankolikus hely-
eknek tartják, míg a turisták
csodaszép, varázslatos hely-
eknek élik meg mesebeli tájak-
kal, megőrzött hagyomá-
nyokkal. A média sokszor
veszélyes, kiszámíthatatlan
helyként említi.

Ám léteznek egy másik Ma-
gyarország, amelyről a kül-
földi, sőt a magyar ember se
sokat tud. Ez azért van, mert
a médiába nem közvetíti a
híreket a vidéki mindennap-
okról. A nagyvárosoktól
messzi, elkülönült falvak
életét régi értékek, régi hitek
éltetik, ugyanakkor a mai

gondok – megélhetés hiá-
nya, bűnözés, fiatalok elvándor-
lása - is gyötrik.

Bukta Imre (1952) kiállítása
erről a másik Magyarországról
szól.

Szülőfalujában,
Mezőszecmeren átélhette a
vidék életét, megtapasztal-
hatta az ottaniak viselkedé-
sét, életmódját. Bemutatja a
dolgos mindennapok (aratás,
vetés) kihívását. Fel akarja
hívni a figyelmet a kisembe-
rekre, akikre különben nem
pazarolják a szót. A szegé-
nyekre, védtelenekre, pa-
rasztriberekre, cigányokra,
ábrándozó polgármesterekre.
Egyszóval az olyanokra,
akiknek nincs hírértékük,
hiszen nem „celebek”, aki-
ket magától értetődően re-
kesztenek ki a társadalomból.

A kiállítás témája egy sa-
jatos hazaszereget. Ami a
kocsmák világában, egy
évszakban, a különleges
vagy éppen a mindennapos
kukoricacsövekben, a csep-

penő vízben, a szántóföld-
ben, egy régi fényképben, a
vályogvetésben is meglátja a
csodát – amit hol hamagrú-
gás, hol ablaksörömpölés
kísér.

A kiállítás megte-
kinthető a Buda-
pesti Műcsarnok-
ban. Bukta Imre
művei megtekin-
thetők 2013. február
10-ig. A jegy ára
1800 Ft.

További informáci-
ók a Műcsarnok
honlapján

BUKTA IMRE:

(Mezőszecmerek, 1952-
július 20.) Munkácsy
Műhely-díjas magyar
képzőművész. A Ma-
gyar Művészeti Akadé-
mia Képzőművészeti
Tagozatának tagja
(1996).

Világhírű művész mű-
vel a föld minden
toján megtekinthető-
ek voltak.